

Глава Втора

На лов за магии

С отварянето на очи се събудих щастлива – знаех, че ми престои приключение. „Добре ли е Борис?“ беше първата ми мисъл. Надмогвайки сутрешния мързел, се изсухих от леглото, метнах си някаква хавлийка и излязох да го нагледам. Кротко си дремеше и чакаше своята половинка, за да започнем приключението за деня. Дотук добре. Сутрешен душ и подготовка с Google Maps за маршрута за деня. Реших, че вече ще си правя резервации за вечерта и разглеждайки картата едно име привлече погледа ми – Авалон Avallon. Звучеше ми мистично-познато, навяваше ми спомени като от друг живот за рицари, доспехи, замъци и магия. Казах си: „Това е! Отиваме в Авалон!“ Порових се из нета и намерих чудно китно хотелче в близост до града. Прочетох набързо някаква информация за него и реших, че искам изненада, така че не задълбах в проучването. Опитах се да запомня местата, през които трябва да мина, за да не се изгубя, но после си казах, че това не е нужно и ще спирам при нужда за проверка на маршрута. Нямах GPS, ползвах само картата на телефона, а тръгнах ли, вече нямах и интернет и действах само по запаметения приблизителен път. Отправна точка Valance – крайна точка – Avallon. А между тях – чисто мото удоволствие! Заредихме гориво, за Борис бензин – за мен кафе и кроасан и се отправихме към Le Puу с твърдото намерение да караме през поне два парка, избягваме магистралите, големите пътища и градове и само да се наслаждаваме на чистата емоция от усещането за единение между тяло и душа, път и машина. От Le Puу влязохме в Parc Naturel Régional Livradois-Forez.

Дъхът ми спираше от зелените хълмове, навсякъде имаше прекрасни бели крави, които изглеждаха като нарисувани. През цялото време докато се наслаждавахме на перфектния асфалт, из въздуха се носеше един дъхав аромат на зелено, на цветя, на Франция. Нямахме почти никакъв трафик и с Борис се чувствахме като в рая. Той доволно ръмжеше и залепваше за пътя при всяка права, а щом влезехме в завой направо физически усещах вълнението, което го обхващаше и как потрепервайки от щастие се хвърляше с настървение към апекса. Накрая не издържах и спрях в средата на един такъв перфектен завой. Направих няколко снимки на моя герой, който се наслаждаваше на опнатия пред него път, заобиколен от зелена трева, покрила хълмовете наоколо, на които сякаш срамежливо бяха изникнали малки каменно-бели къщи, а ансамбълът се завършваше от издигащата се на едно било бяла църква. Напълнихме дробове с възторг, малко цигарен дим и след справка с картата се отправихме в посока Clermont-Ferrand, но след това се пренасочихме към Leroux, пресичайки целия прекрасен парк.

Някъде по пътя мернах табели Rota de Napoléon, които ме заинтригуваха, но реших, че това ще е маршрут за следващо приключение. Някъде между Vichy и Moullins реших, че е време за обяд и започнах стръвно да оглеждам всяко малко селце за подходящо място за похапване и бира. Тъй като гладът и все по-напиращата жажда се оказаха по-слаби от претенциите ми

за приятно и удобно местенце, а може би просто още ми се караше, покахме още известно време, като жегата вече достигаше нови върхове. Бях разкопчала всички ципове за проветрение, които предоставяше универсалното ми всесезонно яке, но накрая го разкопчах и отпред, но не напълно, че не ми се рискуваше да изгубя някой от безценните ми артефакти по джобовете – документи, пари, телефон и т.н. Влязохме в поредното китно френско селце, намалихме скоростта, за да разглеждаме и ето я на – нашата кръчма.

Симпатична бяла тента, нисък удобен тротоар за паркиране и от нашата страна на движение. Влязох вътре, избрах си масичка, наредих си отново каската-компаньон и отново любезна лелка, говореща само френски ме заведе да си избира храна. Имаше някакво меню за 12 евро, което включваше и бира, та изборът беше лесен. Напълних си чиния със салати,

някакви хапки със сирене и доволно се настаних, хвърляйки заговорнически погледи на Борис, който се радваше на вниманието на някакъв местен моторист. След първите хапко-гълтки се огледах наоколо да опозная обстановката и що да видя - зад гърба ми се мъдреше табела - Harley Davidson parking only!

Пак бях на правилното място и то съвсем случайно! Облизах си чинийката и тъкмо примлясвах блажено, когато моята леля се появи с препълнена чиния с месо с картофи, от която се надигаше ароматна пара. Ококорено запротестирах, че коремчето ми е вече абсолютно пълно и няма никакъв шанс да поеме още толкова храна! Ответната реакция беше в стил: "Ама как така? То това си е в менюто!", но накрая лелката примирено отнесе телешкото мърморейки. Пийнах още една биричка, направих малко снимки и реших да разкажа на лелката и чичкото зад бара за моето пътуване и мисия.

Занесох ѝ стикер, който да залепи на стената зад бара и ѝ обясних, че съм посветила пътешествието си на борбата с рака на гърдата, която е и кауза, подкрепяна от Харлей Дейвидсън. Не знам, доколко ме разбра, но прие подаръка с радост, дойде да ме изпрати и ме снима заедно с Борис, така че доволни с него си продължихме пътя към следващия парк и магическото

градче на име Авалон. В главата ми звучеше рефрена от едно парче на Крис де Бърг – известен певец от не чак толкова близкото минало за по-младите читатели, който повтаряше това име с такъв тембър, че ме ползваха приятни тръпки и нещо ме влечеше натам. Ах, паркът Морван Morvan!!! Отново омайните зелени хълмове, редуващи се с гори, поглед към следващия завой и градове или по-скоро селца в низините! Гонех Vezelay, но реших да покарам малко из парка и попаднах в едно селце с уникално военно гробище. Щом видях табелата, тутакси насочих Борис натам, но пътят се оказа доста лош и бавничко преминахме през чакъл, пясък и дупки, за да излезем отново на асфалт. Карахме покрай голяма каменна стена и направихме няколко кръгчета, докато се уверя, че знам, накъде да продължим. Паркирах мотора в подножието на стената и метнах с огромно удоволствие якето върху чантата на задната седалка.

Пуших една-две цигари и явно съм изглеждала доста заблудена, защото преминаваща на отсрещния тротоар жена се спря да ми пита, дали имам нужда от помощ. Интересно, но явно френският ми беше влязъл под кожата, защото без проблем я разбрах, макар да ѝ отговорих на някаква смесица между френски, английски и българско „Мерси“... Военното гробище беше последен дом на загинали войници между 1939 и 1945 г., но изглеждаше някак древно. Не събрах сили да смутя покоя им и само си позволих да направя някои снимки на ръждив кръст, увенчал нечия надгробна плоча и каменната църква, която на мен ми напомняше на изоставен замък. Уверих се, че въпреки табелата, сочеща магистралата, ще я избегна и се запромушвах в някаква колона от камиони и коли, оставяйки зад гърба си много усмивки, защото шофьорите, правейки ми място, осъзнаваха, че съм жена и започваха да ми махат и поздравяват. Часът приближаваше 18.30 и аз започвах да си мисля за почивка, баня и бира. С Борко впрегнахме дружно сили и се устремихме към околоръстното на Авалон, където трябваше да хванем посока Везелай, за да намерим мястото си за спане, носещо не по-малко загадъчното име Moulins des Templieres или Мелницата на тамплиерите. Откривме го, макар че подминах първоначално отбивката и се наложи да спра в някаква доста своенравна уличка с неприятен наклон, където трябваше да заема удобна за обръщане позиция, избягвайки идващите от дясно камиони и изскачащите от завоя в ляво, набрали скорост за изкачване на баира коли, като едновременно с това се подготвя да завия в дясно в малка уличка с неизвестно продължение.

Успяхме да издебнем подходяща пролука и макар и със стиснати зъби и леко прехапан език се шмугнах в набеязаната уличка. Тя се оказа начало на тих горски път, чиято прелест ме грабна на момента и въпреки умората и предчувствието за легло и баня му се насладих докрай. Подминахме комплексче с каменна ограда и герб на огромната дървена врата и в мен все повече се засилваше чувството, че се движа назад във времето, макар току-що да бях напуснала сравнително натовареното околоръстно шосе на Авалон. Чувах ромон на река, птича песен и доволните звуци на двигателя под мен и почти ми се искаше този път да не свършва. Все пак изпитах известно облекчение, радост и дори гордост, че съм го открила, когато видях табелата с името на хотела и паркинг, сочеща наляво. Паркингът приличаше на двор на конюшня и в него се мъдреха един R BMW GS и няколко коли.

Пясъчно-жълтият цвят на настилката предизвика леко просветване на сигнална лампа в главата ми, а и видимият наклон също затвърди неоновият надпис „Внимание!“, който вече настойчиво се буташе в прегрялата ми каска. Взех бързо решение да наглася Борис в удобно за потегляне на сутринта положение като направя обратен завой в паркинга и го наместя с нос към пътя. Естествено, добрият план не значи добро изпълнение и точно преди да застанем в позиция за старт, моя милост реши да спре в най-неподходящия момент, в следствие на което аз и Борис се плюснахме на средата на паркинга. Бясна на себе си се измъкнах, угасяйки обвинително ръмжация двигател и се наместих да вдигна мотора.

Дали заради умората, дали заради наклона или неправилна стойка, дърпах, теглих и бутях без особен успех, докато съвсем се изтощих, но Борис продължаваше да лежи като болен кон и да не помръдва. Разбира се, бяхме в гората, часът минаваше 19.30 и наоколо нямаше жива душа, така че реших да взема крути мерки и се запътих към хотела. Появих се в обичайната си вече за това време на деня форма – прашна, запотена и с вид на полу-изпаднал войник пред любезния младеж на рецепцията с паролата: „Имам резервация“. „О, мадам Иванова! Да, разбира се, заповядайте!“. А аз само изръмжах: „Да, добре, а сега може ли някой да дойде да ми помогне да си вдигна мотора?“ За мой късмет точно в този момент през стаичката, с размерите на голям килер преминаха двама мъже, които само дето не изкозируваха за почест и тръгнаха с мен под строй. Отидохме заедно на паркинга от другата страна на пътя, където за мой срам Борис лежеше безпомощно и чакаше спасителния отряд. Двамата веднага го подхванаха и само след секунди вече беше в нормална позиция. За съжаление 350-те му килограма се оказаха непосилни за моите крехки мишци. Посъветвахме да го паркирам до конюшната, където е равно, попитаха ме, дали имам нужда от още помощ и се оттеглиха, оставяйки ме с наранената ми гордост и забърсваща срамния прахоляк от гърба на Борко. Нагласих го до една кофа, очевидно приготвена за храна на конете и вече с насмешка и самоирония „Каква тъпа овца съм“, заснех моя паднал герой, на когото къщата на коня му лепна като марка върху плик. Освободих го от товара на моите гащи, сутиени, шампоани и други неприлягащи му аксесоари, потупах го благодарна за прекрасния ден и с извинение за преживяното неудобство да го видят непознати, навирил гуми, се изнизах към хотела. Сдобила се вече с ключ се покатерих по външните каменни стълби, отбелязвайки мимоходом, че това май е страхотно място. Обичайната програма – душ, включване към нета, обличане на чисти дрехи, беше разнообразена от огледа на крайници и други части за синини и други белези от падането с Борис. Наченките на една-две синини по краката бяха приети с пренебрежение и дори леко доволство, че „Юнак без рани не ходи“ и след малко с освежена мутра и леко мокра коса се отправих на лов за бира и храна. С огромна радост отбелязах древния проскъръцващ под в коридора, следите от минал живот на някой фермер, а може би и рицар и се озовах в прекрасно дворче с малки ковани масички, боядисани в бяло, кацнали до сами каменна стена, зад която величествено ромолеше река. Под погледите на възрастна двойка, единият ми спасител с бременната си жена и още двама-трима обитатели на хотела се настаних доволна на една от масите, подредих си телефон, цигари и моя милост в добавка и се огледах за храна. Веднага отнякъде дотърча рецепционистът, който явно беше основна движеща сила на това място и ми събщи, какви са вариантите за похапване. Избрах си плато салата, сирена и терина и бира, разбира се и започнах проучването на маршрута за следващия ден.

Реших, че не е нужно да стигам чак до белгийската граница, защото трябваше да съм в Гент на 13.05 и че ще е добре да се обогатя културно, затова си набелязах Фонтебло и Версай за посещение, като отхвърлих идеята с Борис да покараме в Париж заради ужасяващия трафик, който щеше да убие удоволствието от карането. За моя изненада още към 21.00 ч. сервитьорът дойде да ме пита, дали съм приключила с вечерята, което аз категорично отрекох. Към 21.30 ч. всички се изнесоха, но аз успях да си поръчам още една био бира, правена в местен манастир. Още не се беше стъмнило напълно, когато останах сама на двора и наслада установих, колко прекрасно е всичко наоколо. Каменната сграда, зеленото китно дворче с небрежно аранжираното пространство, което при втори поглед се оказва много внимателно замислено и перфектно-ненатрапчиво изпълнено.

Разходих се до единия край на двора, който завършваше с намек за ограда в гората, която растеше по брега на реката. Излязох на пътя и повървах по него просто, за да установя, че времето е спряло и аз съм в някакво подобие на средновековен рай. Върнах се на масата, когато забележах някакво движение в реката. Беше тъмно, така че се приближих, за да видя по-добре – беше патица с малките си, които плуваха, обградили я от всички страни. Не успях да ги заснема, заради липсата на светлина, а светкавицата само щеше да наруши покоя наоколо. Но усмивката, която залепна на лицето ми беше достатъчна награда. Реших, че предварителната резервация за следващия ден е била изключително добра идея, затова уплътних вечерта в издирване на подходящо място. Летвата вече беше вдигната високо, но намерих страхотно местенце – за 65 евро си запазих стая в истински френски замък в голф игрище в близост до селцето Chaumont-en-Vexin, на около 70 километра, северно от Париж. Маршрутът за деня беше направен, следвах още 350-400 км чисто удоволствие на мотор из Франция, която все повече се превръщаше за мен в реализирана мечта.